

llar la seva senyora ab un jove? De vegades una paraula...

¡Ca! no senyor; no fa res que 'ns las esclarexin una miqueta; ¡¡son tan curtas!!

Y al arribar aquí, 'l meu interlocutor y colega en perspectiva, se m' ha despedit, y tot satisfet... se n' ha anat á acabar de clavar la *basseta*.

Ab aixó, ja ho saben; jo no faig més que cumplir los tractes, y donárloshi la noticia, que á mí m' han donat com autorizada.

Jo ja he complert; are, lo que farán... ja ho veurán (si hi van) quan hi sigan.

J. Ros B.

¡CONSTANCIA DE... DONA!

(HISTORIA QUE SEMBLA CUENTO)

¡13 Janer de 18...! ¡13 Deseembre de 18...!

Las anteriors fetxas forman lo prólech d' un drama históric, que pera molts será objecte de broma, pero que á mi, cada vegada qu' en parlo, me produheix una excitació nerviosa de primera.

Era la nit del 13 de Janer; nit freda, com propia d' aquest mes; bufava la tramontana; la lluna era l' únich fanal que iluminava 'l carrer dels Ases, (fixarse en que parlo del carrer), puig en aquell temps no s' encenian mes llums que las petites lámparas que las devotas tenian devant d' alguna imatge. Jo, poch més ó menos, á tres quarts de dotze d' aquella nit, entrava pel corriol del Neguit, camí que conduhia al ja citat carrer dels Ases, ab un rus inglés, (entenguin que jo anava sol, lo rus era l' abrich que portava, y l' inglés era 'l sastre, porque encare 'l devia).

Aquella nit era la 61 de las que feya 'l mateix camí, puig dech dilshi que no teniam altre modo de véurens jo y ella, (suposo que desde 'l principi ja haurán comprés que 's tracta d' ella).

Caminava depressa, no pe'l fret, sino per l' amor, pe'l meu inténs amor, capás de fónrrer la neu; tal era 'l foch que tenia dintre del meu cor. Tocava la mitja nit, quan me trobava devant la reixa del jardí de la casa de la meva estimada; al fondo del jardinet s' aixecava la caseta, blanca com lo *madapolám* (del que no sia roig).

La reixa tenia una blédola que 's movia (circunstancia obtinguda gracias á la meva xicota y al manyá del poble) condició indispensable que 'm servia per' entrar dintre del jardí y poguer passar algunas horas al costat de la meva Roseta.

Passat la reixa, caminava ab molta cautela, procurant no fer ruido al objecte de no despertar á un gos negre y de bona dentadura, capás de ferme á mi lo mateix que á n' en Jeremias de «El Rey que Rabió.»

Arribava dessota un llimoner que no tenia espinas, (cosa estranya, ¿vritat?) pero era degut á

que la Roseta las havia tallat porque no 'm punxés res (aixó es en sentit metafóric). Quan era allí, desde 'l balcó del entressuelo, la Roseta 'm deya: ¡Miquel, Miquelet meu! No fassis ruido, per Deu, que no 's desperti mon pare, que de segur te mataria... Puja, poquet á poch, estimadet del meu cor... — Jo semblava en Faust y ella la Margarida.

Per las braucas m' enfilava y un cop dalt, passava una cama sobre la barana del balcó, á estil de Romeo y Julieta.

¡Qué de cosas nos déyam durant aquellas dos ó tres horas! Ella era blanca com l' *armiño*; uns ulls negres, uns llavis de carmí (no eran pintats); una roseta á cada galteta; cabell negre també, ab trenas penjant; era alta y esbelta com la palmera; tenia 'l cosset tan prim, que s' empunyegava ab las dos mans (jo li havia midat varias vegades); tenia un coll, uns brassos, un... (alto, Miquel, que aixó no es pas en sentit figurat).

¡Roseta del meu cor, angelet de la meva vida, ilusió de las mevas ilusions, sér de ma vida! ¿M' olvidarás may?

—¿S' olvida la lluna de fer lo seu curs, lo sol de fer la llum, la terra de rodar? Donchs axi tam-poch la teva Roseta dexará d' estimarte. ¿Y tú, Miquel de ma vida, m' estimas molt? (No conti-núo, porque sempre llegirian variacions sobre 'l mateix motiu).

Roseta meva, demá marxo pera cumplir una obligació precisa y no sé quan tornaré.

¿Y cóm ho farà la teva Roseta, sense tú? Ja no brillarán las estrellas pera mí, ja no viuré ab alegría. ¡Que tristos serán los dias pera mí; las nits, que llargas!... (Are 'm sembla un tros de Romeo y Julieta). Axí, per l' estil, féyam nostres lamentacions, salpicantlas ab algunas llágrimas y sospirs, exits de lo més profundo.

—Adeu hermosa; adeu be meu; pensa ab mí, guárdam bonas ausencias y pensa que no tardaré molt en tenirte altre vegada entre mos brassos (dech dirlos que en aquell moment históric, com diu en Castelar, la tenia abrassada) ¡adeu vida de ma vida!

Ella plorosa recliná son cap sobre 'l meu pit; mos llavis se posaren sobre los seus, se confon-guëren nostres alientos y..... la lluna s' havia amagat.

13 Deseembre..... Era de nit y ab lluna; fret fort; vent; jo ab un rus: tocan las dotze, cuant arribo devant la reixa; trech 'l barrot; entro, camino de puntetas; m' acosto al llimoner, y ¡oh alegría!, la Roseta per intuició del seu cor ja m' esperaba; ja sense jo dirli que havia arribat, ella ho sabia; ¡oh ditxa, oh amor! No fassis ruido, ¡Miquel! Miquelet meu, per Deu! que no 's desperti el pare que de segú 't mataria... Pujo poch á poch... aixeco lo cap per veurer 'l meu angelet y... veig un altre ego, un altre jo, enfilat al llimoner... no era jo el Miquel, lo que era, que jo el feya en aquell moment.

Per la copia,—TUNET.